

LO CAMP D TARRAGONA

Any 1.—Núm. 21.—Diumenge 23 de Desembre de 1900.

PERIÒDICH CATALANISTA

LO QUE VOLÈM

«Volèm la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que desempenyin càrrechs públics: volèm Corts catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils, sino tot quant se refereixi a la organizació interior de nostra terra: volèm que catalans sian los jutges y magistrats, y que dintre de Catalunya 's fassin en última instancia 'ls plets y causas: volèm ser arbitres de nostra administració, fixant ab entera llibertat las contribucions y impostos, y volèm, en fi, la facultat de poder contribuir a la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris ó diners, suprimint en absolut las quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forsosea presti servey tan sols dintre Catalunya.» (Del manifest de la Unió Catalanista de 16 de Mars de 1897).

La tornada d' en Roberts

No hi podem fer més: cada vegada que 'ls diaris portan telegramas favorables als boers, se 'ns aixampla 'l cor y entremitj de la negra nuvolada qu' embolcalla 'ls horitzons dels pobles oprimits, nos sembla ovirar un brillant raig del sol de la esperança, que ha de portar días serens y de felicitat a las petitas nacionalitats que ab heroisme espartà vessan llur més preciada sanch en defensa de son terrer y de sa independència. Los que sols fían en Déu, perque a la terra no hi val la rahó ni la justícia, un día ó altre logran imposarse als que sols viuen per medi de la forsa, de lo que roban als altres.

Lo valent poble boer no pot ni deü desaparèixer; la poderosa Inglaterra ha acoblat contra ell, forsa inmensa; moments hi ha hagut que 'ls heròichs boers semblava anavan a desaparèixer pera sempre més, materialment aixafats per las nombrosas llegendes de sa rabiosa rival... però com si 'l Déu de la justícia 'ls protegís, s' han refet y aparegut després més decidits que may a triomfar ó morir. Prou saben que la millor arma que tenen es lo temps y aixís los veyem tranquils y confians deixar passar días, estalviat vidas y embestint sempre que tenen seguretat de vencer. Aquesta guerra de sorpresas y a mort, no está feta pera 'ls grans generals. Lord Roberts arribá a Pretoria gracies a ser 100 contra 1; però una vegada possessionat de la capital, deü haverse convenut que no 's destrueix tan facilment un poble y a la primera ocasió demaná tornar a la metròpoli. Lo regrés de Roberts que molts creyan era degut a haver acabat la feyna, pera nosaltres significa tot lo contrari. No, no ha acabat la feyna al Transvaal; lo que se li ha acabat ha sigut la paciència, y no volguent perdre los llors guanyats ha deixat 'l ós a un altre, pera poder gaudir ell los honors del triomf, entremitj de la encadagada multitud de Londres.

Prompte ho veurèm: arribará Roberts a Londres y 'ls jingoes d' allí li farán una rebuda colossal y inmolarán en honor séu 2 ó 3 mil victimas, xafadas y asfixiadas entre la onada inmensa de gent, que de tots los extrèms de la gran ciutat, s' aplegará desbordada a l' Strand ó a Trafalgar square. No hi valdrán los meetings y protestas dels inglesos partidaris de la pau y de la independència dels boers; l' imperialisme d' en Chamberlain triomfará y lord Roberts será ovacionat ab deliri; malgrat las derrotas vergonyosas que derroament han suferit las armas británicas que han tingut que deixar lo pas franch a las partidas boers que altra vegada han invadit lo territori anglés del Cap.

Y mentres los inglesos arreplegan aquí y allá las engrunas de gent que poden, pera reforzar l' exèrcit d' ocupació, que de 300 mil homes deü haver quedat reduhit a rès, lo venerable Krüger s' está tranquilament a Holanda, esperant que 'ls successos se desenrotllin com ell ja deü tindrè previst y confiant que ó bé s' imposará 'l bon sentit entre la gent reflexiva d' Inglaterra concedint la independència a las duas repúblicas del Sud, ó bé que la Inglaterra siga víctima de la seva propia tossudaria, ó més ben dit, bojeria.

La solució de la tragedia sud-africana no pot esser lluny y Déu fassi que 'ls valents boers obtinguin lo que 's mereixen per son heroisme.

LA PREDICACIÓ EN CATALÀ

Simpàtic y lloable per demés es l' intent de fer opinió pera desterrar de les

nostres iglesies l' abús de la predicació en llengua forastera, revelat en los darrerrenchs números de Lo CAMP.

Es aquesta una materia en que, potser més qu' en cap altra, convé parlar molt fort, que tothom ho senti, y molt clar, que tothom ho entengui. La mala costum de parlar en castellá, signe de decadencia del nostre esperit regional, se pot permetre entre 'ls cursis a la dernière del any 40; fins un s' hi fa bons panxons de riure; se pot consentir entre 'ls senyors més ó menys respectables per llurs fatxes que quan fan junta ó sessió no poden parlar en la meteixa llengua de quan lo president encara no la ha dat per oberta ó la ha aixecada; fins cab que 's toleri en la ensenyança de disciplines humanes, que tot plegat pot ser causa de que 'ls dexebles entengan poch ó gens lo que 'l mestre 'ls hi explica, quan d' altra manera se 'n farián cabal càrrech; però de cap manera 's pot ni 's deü permetre, consentir ni tolerar en la materia importantíssima d' adquirir l' home los coneixements que poden moure sa inteligencia y sa voluntat per lo camí del ben ó mal pensar y obrar, y per tant facilment de la eterna salvació ó condemniació.

Parlèm, donchs, ben clar. Les disposicions canòniques, com han vist altres días los lectors del CAMP y ho confirmarem nosaltres, no poden esser més entenedores; mes apesar d' elles sovintejan encara los actes religiosos en que se 'ns fa escoltar en llengua que no entenem gayre 'ls fidels catalans, la paraula divina. Aquesta anomalia té per causa eficient lo poch respecte, per ignorancia ó per error, a la lligislació eclesiástica; y per causes ocasionals la major facilitat que molts sacerdots creuen tindre pera predicar en una llengua que literariament conexen més que la propia y les indicacions, que molts cops arriban a imposició, de persones estranyes al ministeri eclesiástich.

Fà pena 'l dirho, però es una veritat patenta y manifesta que hi ha sacerdots qui no tenen cabal idea de tot lo disposat per les Constitucions Conciliars ó Sinodals de llur diòcessis respectiva; y aixís es clar que no poden cumplir si son predicadors ni fer cumplir en llur parroquia, si 'n dirigeixen alguna, la prohibició de predicar en llengua que no sia la vulgar y parlada per lo poble. Per això es tasca meritíssima la dels qui propagan aquelles prescripcions y obra qu' urgeix ferne una edició que puga esser repartida de franch entre 'l clero catalá, especialment entre 'l jovent dels nostres Seminaris. En lo terreno legal del dret comú, la ignorancia del positiu no releva de sa observancia; en lo de la disciplina eclesiástica no som pas nosaltres qui dega dir si aquesta regla té aplicació, ni qui ni a qui 's tindria d' aplicar la sanció corresponent cas de que 'n tinga.

Però darrera del desconeixement hi ha l' error, respecte a aquest punt; consistent en creure que 'ls esmentats manaments han perdut llur força d' obligar per llur inobservancia, tota vegada que d' ençá de llur promulgació, s' ha concedit y s' ha tolerat que 's predicás en castellá. En contra de tal parer hi ha 'l texte meteix de les disposicions, sobre tot la conciliar de 1636, publicada en estes planes, y la regla de dret XVIII del llibre V titol XII del Sexte de les Decretals (Non firmatur tractu temporis quod de jure ab initio non subsistit) ab la que son congruents en aquest cas les LXIV (Quæ contra jus fiunt, debent utique pro infectis haberi), LXXIV, (Quot alicui gratiosè conceditur, trahi nou debet ab aliis in exemplum) LXXVI, LXXVIII (In argumentum trahi nequeunt, quoe propter necessitatem aliquando sunt concessa), y finalmente la LXXXVIII. Y si se 'ns obgetás que la tal forma d' enunciar la veritat eterna es una costum, refeririam al qui

tal digués als caracters senyalats a les verdaderes per lo meteix Dret canònic, y al valor qu' aquest dona a les contra legem, de tot lo qual fem franchs, pera no cansarlos, als nostres amables lectors.

Es, en conseqüencia ben evident que la obligació imposada per les disposicions canòniques que 's citaràn té tot son vigor en los termes y ab les excepcions qu' elles meteixes ó 'l dret senyala, y salvades tots los turs de les autoritats; y que 'ls qui contra ella procedeixen, haurán de tranquilisar ab rahons suficients llurs consciencies; y no es menys clar ab quant poca rahó alguns reclaman una ratificació actual feta per los Prelats, d' aquelles disposicions: ratificació qu' aquestos no tenen cap obligació de fer una vegada promulgades, perque may del mon se son vistes repromulgacions periòdiques, y perque les autoritats qui les dictaren (Concilis ecumènichs ó provincials) tenen prou autoritat, fins superior a la dels metexos Prelats, pera que aquelles degan esser fidelment obehides y no pugan esser conculcades.

Y ja que vé a tom y 's presenta ocasió de llohar la memoria d' un patrici eminent y malaguanyat, honra de la Iglesia tarragonina, cal dir qu' en quant a la nostra arxidiòcessis una disposició circular del Ilm. Sr. Dr. D. Joan Grau, de bona memoria, donada ab facultats de Vicari Capítular en lo temps que desempenyá tal càrrech a la mort del Exm. é Ilm. Dr. Fleix y Solans, manava la observancia de les prescripcions aludides y 'ls hi donava tota llur força d' obligar en lo negat supòsit de que la haguessen perduda.

J. P.

L' ALMOYNA DEL NIN MISTERIÓS

Una vegada n' era un nin de fesomia dolça y falaguera, ab cabells rossos com fils d' or y 'ls ulls blaus com dos trossets de cel; emperò llurs cobertissos pobres y senzills ben a las claras mostravan llur greu miseria.

Un cap-vespre de las derrerias del gelat Desembre, en que un ayret prim y humit tallava la cara y 'l cel de un color de plom blanquinós feya prevèur una nevada forta, nostre nin, mostrant en sa fesomia 'l segell de la tristot, anava captant de porta en porta pels carrers d' una vila gran, pidolant una almoyna per amor de Déu y demanant, ensemps, aculliment per aquella santa nit; puig en temps tan rufol li feyan feresa las covas del terme hont s' hi cala 'l fret arrèu arrèu. Gayre bé ningú 'n feya cas, y tot lo més que alguna dona mitj compassiva li fes la mercè d' un tros de pá. Aculliment? Tot eran escusas, era tan pobret, que ningú 'l volia. Al cap y últim, camina que caminarás, arribá a la darrera casa de la vila: una caseta d' aspecte humil; dos finestretas com duas aspitlleras li donavan claror y una esquistada portalada era 'l pas pera entrar en aquella pobre morada de un color terrós.

Lo nin feia la cantarella acostumada. —¡Ave María Puríssima! ¡Voldrian acullir per aquesta santa nit a un pobre nin, que va tot solet pel mon?

—Entra, noy respongué una vèu clara y sonora desde dins.

Lo nin pas a pas s' hi atansa y pogué ovirar a un pobre cego de uns quaranta anys, calentantse a la llar y rodeijat ensemps, de dos jovencels dels quals lo més gran no passaria de catorze primaveras. Tot, allí, respirava pobresa, virtut y confortitat.

—¡Hont vas, noy, tot sol pel mon en temps tan crú? afegí aquella vèu sonora del cego, sens axecar sisquera sa testa venerable.

—Soch un pobre nin, respongué aquell

ab vèu dolçíssima, que no tinch ningú y vaig captant; emperò aquesta nit tinch feresa de quedarme a la cova tot solet.

—Bé, vaja, quèdat aquí per aquesta nit. Aquí també som pobrets. Fa tres anys que finá ma muller y del condol he perdut la claror de la vista, restantme solzament aquestos dos tendres nins, que encara no s' poden guanyar la vida. Passèm tristot y pobresa; emperò la Divina Providencia no 'ns ha desamparat.

Après lo Sant Rosari se compartiren un plat de sopa, altre cremullat de farinetas y un bon tros de pa, y 'l cego, donant la bona nit, s' ajassá al únich lletet que guardavan, emportantse al més jovencel, pera ferli companyia.

Lo nin foraster y l' més gran s' acomodaren lo millor possible en un jas de palla, restant prompte la caseta fosca y silenciosa.

A l' ensentdemá, abans de l' auba 'l noy petit dexondá a son pare.

—Què vols, fill? digué aquell.

—Si sapiguessiu lo que he somniat aquesta nit....

—Calla, home y acluca 'ls ulls, que encara es deshora.

—Emperò.... si sapiguessiu lo que he somniat....

—Bé, donchs, digas, què has somniat? Llavors tot jom comensá d' aquesta manera.

—He somniat que aquell nin de cabells rossos y de ulls blaus, se dexondava al bell punt de la mitja nit y posantse de genolls en terra, encrehant llurs manetas y enlairant al cel los seus ulls, ¡Pare! ¡Pare! clamá. Aprés dinou segles lo mon cristiá no té caritat. Jo vingui a calar foch a la terra y la terra encara está gelada. Avuy com dinou segles enrera no he trobat aculliment en las maisons dels richs y dels poderosos, y ha sigut menester acullirme gayre bé en una coveta com aquella y ajassarme damunt quatre palletas, com llavors.—En lo cor dels homes solzament hi nia 'l fret egoisme, l' esperit d' orgull y de plahers materials. ¡Será menester que torni a la cim del Calvari a exprimer ma sanch? Y vaig ovirar que dos llagrimetas com duas perlas, rodolavan per llurs galatas falagueras.

—Ves dihent, noy, digué son pare, que ton somni conmov las fibras de mon cor.

—Llavors lo nin s' aixecá de sopte y vingué fins als peus del vostre lletet guyantvos de fit a fit, desplegá sa maneta y vos doná la benedició, tot dihent:—Bon cego, 't torno la vista.—Aprés deixá quelcom damunt del banquet de la llar, clamant ensemps—Que siguin felissos, puig m' ha donat aculliment. Y s' esfumá com una boira.

—Calla, foll, calla, quin somni més falaguer, afegí 'l cego.

Emperò, de sopte, un raig esmortuit de la claror de la matinada, relliscá per las esclexas de las espitlleras de la casa y vingué a ferir los ulls del cego y donant aquest un gran crit, crit esgarrifós de jolliu benhauransa, clamá:

—Si será veritat ton somni? ¡Hi veig, hi veig!

Y saltant com foll del llet, obrí la finestra y malgrat la debil claror de la matinada comprengué que l' hi havia tornat la vista. Llavors se dirigí al banquet de la llar, hont hi trobá generosa y esplendent almoyna.

Aixís volgué recompensar lo bon Jesús la caritat que li feren.

Alguns anys més tart la humil caseta de color terrós, s' enlairava blanca com una colometa, mostrant als que passavan dos airosos balcones en lloch de las duas aspitlleras.

ANTON TORRENT, PBR.

Comentaris

Cosas de la Marina

No hi ha dubte que en Silvela es home de grans conviccions y de grans energías. Quan era ministre de Marina una de las primeras disposicions que dictá fou la de manar que 's retiresse de la *circulació* y 's venguessin per ferro vell, tots ó quasi tots los baixells que 's *yanquees* tingueren a bé respectarnos. La tal disposició fou obediada ab tanta rigurositat.... que ni 's vengué cap *Conde del Venadito* ni pensaments de ferho; perque, lo que devian dir los marinos, si 'ns veném los pochos barcos bons ó dolents que 'ns quedan, de que farém *mánegas*? Y es clar, tan convincent rahó fou escoltada, donant de *alta* 's barcos que ja eran al quarto dels mals endossos y destinantne algún á fer la passejada per las costas del Nort, y de passada alguna que altra desgracia pera no desacreditar la classe.

L' actual ministre de Marina havia creat una nova *situació* pera aquestos baixells que no serveixen; però l' altre dia los indicinplins pares de la patria feren una rebequeria y donaren un disgust de mort á en Ramos Izquierdo, rebutjantli un dictamen de la comissió que aprobava lo capitul corresponent als baixells destinats al servey *actiu*. Prou en Silvela procurá convencer de la necessitat de no desatendre 's serveys de la marina; però algún diputat li feu recordar la seva R. O. y l' home de la selecció tingué d' arriar velas.

En Ramos, cremat com á ministre y com á marino, va presentar la dimissió ab carácter irrevocable, perque ell no 's pot fer solidari de las grans desgracias que puguin ocorre, careixent de barcos pera vigilar las costas y pera fer respectar la llei als de las *traíñas* y *jeitos*, que no están per fórmulas d' arreglo y á la primera *traíña* que veuhen, la untan de petroli, encenen un misto.... y en paus. Ara com ara, hi domina l' *terror* á Galicia.

No creyém que la cosa tingui conseqüéncias ni que abandoni l' departament de la marina en Ramos Izquierdo. Ja 's arreglará aquest desfet y vulguis que no l' Congrés passarà per lo que volen los marinos. Aquí ahont tots manan menos l' amo, sería un cas may vist.

Una cosa es predicar....

Lo caps-pares de la política continuan executant lo poema sinfònic *Llibertat*, que dona gust sentirlos. Canalejas, Romero Robledo, Montilla y comparsa apareixen més liberals que Riego, y 's ministerials no volguent esser menos també asseguraran que la verdadera llibertat la practican ells. Ara veigim Vostés á sapiguer qui té rahó, si 's liberals á secas ó 's liberals conservadors. Pera no errar lo millor es no donar la rahó á ningú, perque si 'ns entretinguéssim á fer un anàlisis quantitatiu de la llibertat que conté cada hù dels nostres polítichs, es segur que no 'n trobaríam ni deú grams entre tots plegats.

La llibertat es una bona senyora que se li fa dir y fer tot lo que convé y á nom d' ella 's han comés las més grans barrabassadas y las injusticias més grans. Y en proba de lo que dihem aquí tenen á en Sagasta: éll ha sigut sempre lo més fidel guardiá de l' arca santa de la llibertat, però quan 's ha tractat de portarla al terrer de la práctica, sempre ha tingut la desgracia d' equivocar-se y resultar més reaccionari que Gonzalez Bravo.

Afortunadament lo poble ja té prou esperiencia, y sab que no havém tingut may llibertat, ni 'n tenim ni 'n tindrem. Aquest convenciment intensament arrelat, fá que 's espanyols 's hagin tornat escéptichs y que no creguin ni escoltin los cants de las sirenas de la política, que per oferir no 's perden, però que quan arriba l' cas de cumplir, no 's recordan més que de satisfacer llurs conveniencies personals.

Després de las tan bescantadas *conquistas* de la llibertat, havém arribat á uns temps en que tot se falseja, no respectant la llei, ni l' dret, ni la propietat de ningú. Lo mateix sufragi universal, la més democrática de las tals *conquistas*, tots sabém pera que serveix: pera mantenir en tot lo seu esplendor l' honorable cós de *caciques*, que son los corresponsals de las més grans compayias explotadoras del presupost que hi ha á Madrid.

Veigim los resultats de tanta llibertat y de tanta democracia; una explotació indigna dels que treballan y dels que pagan, pera que 's que no pagan, pera que 's que no tenen ofici ni benefici gaudeixin la riquesa del país y abusen de la paciéncia del poble.

Molta palla y poch grá

Val la pena de llegir los telegramas de Madrid perque molt sovint aquells corresponsals ne diuhen unas.... L' altre dia telegrafiavan á un diari de Barcelona que en 15 dias havia pronunciat en Romero Robledo cinch millions de paradas, ni una mes ni una menos. No es que la noticia 'ns estranyi puig en Romero es capás d' aixó y molt més, sino que hi hagi aficionat que s' entretinga en aquestas cosas. Ben segur que l' tal aficionat deu anar curt de dinés, perque si 'n tingués, no contaria paraulas, sino *reales*, qu' es lo tipo de moneda que fá més *tropa* á Madrid perque allarga més, com á Portugal que per un franch li donan uns quants cents *reis*.

Tornant á Romero, y qui diu Romero, diu tots quants oradors fan la felicitat d' Espanya, no 's hi sembla que si las paraulas tinguessin valor, seriam més rics que Rostchild Perque dupto que hi hagi cap Parlament al mon en que 's gastí més paper en copiar los discursos

dels nostres xerraires. Podrém ser un poble ignorant, però á eloqüéncia no hi ha qui 'ns passi la ma per la cara. Desgraciadament la eloqüéncia no fa bullir l' olla y aixis estém; molt d' enrahonar y poch treballar.

Diu Sagasta....

Al reunirse las seccions del Congrès pera elegir la comissió dictaminadora sobre l' misatje de la boda, molts fusionistas feren *campaña* y resultá triomfant la candidatura ministerial. Aixó feu exclamar á Romero Robledo: *Eso es una burla muy burda. ¡Sagasta y Silvela se entienden!*

Es dir que s' *entienden*? Vegin quin descubrimient acaba de fer en Romero; sembla tament que vingui de l' hort. Nosaltres ja fa temps que ho diguerem en aquestas mateixas planas, que hi hauria boda y que tota la oposició dels liberals y del mateix Romero era comedia. En Romero encara fa escarfalls, no més perque 's seus nous amichs los *demócratas* no s' escamin, però ja veuran vostés com també passarà *por el aro*.

Per lo que toca á Sagasta ha fet un discurs de pasta d' agnus; molta retórica, que sí, que no y que éll no te prevenció de cap mena contra D. Carlos de Borbón, *pero mejor fuera que se llamara de otro modo*. ¡Ara veigim! solzament lo nom no li fa admetlla á Sagasta. Responent á la excitació de Canalejas diu que l' partit liberal está disposat á donar la batalla á la *reacción*. Bé, entenémnos, de quina reacció 's tracta? Perque no sabém veurer la diferencia que hi ha entre 's procediments del govern conservador y 's que seguía l' mateix Sagasta quan era poder. Es precis aclarir aquest punt perque no fos cas que oocregués una terrible desgracia, com las que molt sovint succehian á Cuba encopetejantse las columnas espanyolas ellas ab ellas, y que 'n la batalla á la reacció hi prenguessin part germans contra germans ó parlant més clar *reaccionaris* contra *reaccionaris*.

Després d' haver caygut per millonésima vegada del costat de la llibertat, qual costat lo deu tenir Sagasta ab tantas caygudas, més macat qu' un preseh podrit, va prometer que l' partit qu' éll comanda, farà tots los esforços necessaris pera salvar l' Espanya.

Aquesta vegada si que tenim grans confianças qu' en Sagasta cumplirá lo que promet, puig no hi ha ningú tan indicat pera salvar precisament lo qu' ell va perdre. Qui *desfecit, fecit*; Sagasta que va desfer l' Espanya la tornarà á surgir que semblará una tela nova de trinca y no 's hi coneixerá l' tremendo *set* que avuy día posa al descobert, no la carn, sino la ossamenta de la nació.

Una cosa 'ns permetém recomanar á en Sagasta: que per l' amor de Déu no s' equivoqui y en lloch de tirar un salva-vidas á la Espanya que 's nega, no li tiri una bala de plom que li fassi fer un viatge á las *profundidades del océano*, perque ab la mala ma que tenen los nostres polítichs, es més segur lo darrer que lo primer: no hi entenen en salvaments.

Crónica teatral

Ateneu

Son gustos molt diferents los d' avuy als que en materias teatrals predominavan quaranta anys enrera, y per aixó no es de estranyar que l' públich rebí ab fredor las obras d' aquell temps. No anaren donchs, gayre encertats los simpátichs aficionats de l' Ateneu al possar lo diumenge passat «La oración de la tarde», obra que, al nostre entendre, reuneix més condicions literarias que escénicas.

Y no vol dir aixó que nosaltres siguém exclusivistas en materias teatrals, encare que tinguém predilecció per las produccions modernes, despulladas d' efectismes y exentas de la carteta final que vé á explicarho tot; però es forós reconeixer que pera lograr que 's dramas de l' estil de «La oración de la tarde» interessin de debó al públich, es necessaria certa trassa en la manera de dir las llargas tiradas de versos, y aquesta condició no la posseheixen los apreciables joves de l' Ateneu.

Ab tot cal confessar qu' algún d' ells com per exemple l' Sr. Garcia s' hi lluhiren y que 's demés lo secundaren ab bona voluntat.

Centre Catalá

D' acontèixement literari pot calificarse la funció que s' representá la nit del diumenge passat en aquest «Centre» puig l' obra de n Conrat Roure nomenada «Un pom de violas» respira tot' ella aqueixa flayra. Foren violas hivernescas y major fou son perfum quan menys se 'n trovan en aquest temps de fredor en los jardins y gelaments del cor; però ab tot y esser violas que no se 'n trovan gayres, hi ha molta gent que no s' hi sap avindre en lo teatre de la natura; té encara bona cosa aferrada la caboria del drama adulterat y de la comedia de riurer y 's sembla ridícul y fins monótono lo dir lo que 's sent y fer lo que 's diu.

L' execució de «Un pom de violas» resultá d' un conjunt ben arrodinat puig tant la senyora Garriga com los Srs. Serrá, Montagut y Roselló treballaren ab enteresa, lo mateix que lo Sr. Cardona y lo Sr. Andreu que 'ns mostrá tot un sencer enginyer, expert y elegant, guarnit de las mellors condicions morals que deu reunir l' home intel·ligent y treballador.

Per fi de festa 's posá en escena la comedia «Carles I». L' obra perteneix á un genre que no havian emprés encar los aficionats del «Centre». Mohiment, esperit, vida y gran rebombori de gent es la mellor qualitat que té 'n

si, puig si bé l' argument es un poch gastat, lo públich l' estima per sos originals tipos y per lo bé que parlan tots ells.

Al finalisarse l' obra foren cridats al palco escénic en mitj dels aplaudiments mes entusiasas la Sra. Garriga y 's Sr. Serrá, Bernabé, Montagut, Vilella, Andreu, Roselló, Cardona, Torres y Gavaldá.

Per avuy á la nit está anunciat lo proverbi en tres actes y en prosa «Com l' anell al dit» y la pessa «Aucells de paper» y per lo dia de Sant Esteve lo poema dramátich de n Pitarra «La Banda de Bastardía» y estreno del juguet cómic «Lo pessebre de Nadal» d' un conegut escritor amich nostre.

Las Cuatre Barras

Diumenge prop passat se posá en escena l' drama del celebrat poeta Ubach y Vinyeta «L' última pena», hermosa producció que estudiada á conciencia, no podia menys que lograr un éxit ab sa acabada execució per part dels joves aficionats, distingintse la senyoreta Mestres y lo Sr. Ribal als que secundaren de debó 's Srs. Grases, Quintana, Vallbona, Lerín (L.), Vidal, Vicente y Bofarull.

La numerosa concurrencia que omplia l' saló-teatre premiá la tasca dels estudiosos aficionats ab espontanis aplausos en las principals escenas y á cada fi d' acte.

Pera l' diumenge vinent ab un escullit programa, se prepara l' estreno d' un juguet en un acte original d' un soci del Centre y quin títol es «La virtud de la grossa».

Notas d' Art

Ja fá uns quinze ó setze anys, crèch qu' era per allá al 1884, n' Emili Saumell y en Jaume Vilaró, artistas decoradors que treballaren junts alguns anys á Barcelona ab lo nom social de Saumell y Vilaró, á la tornada d' un viatge per Italia, tractaren de donar á coneixer á la capital del Principat alguns dels procediments nous usats á l' extranger en l' hermos art decoratiu.

Entre aquestos procediments, ocupava un lloch preferent en l' atenció dels esmentats artistas, l' art de l' esgrafiat que, si bé no era cap cosa nova, havia caigut en complert desús d' ençá de l' altra centuria. Per altra part, los esgrafiats qu' havian tingut ocasió d' estudiar en son viatge per l' extranger, portavan forsa ventatja als que antigament se feyan á la nostra terra, de quins no 'n quedan ja gayres exemplars, y aixó 's mogué á emprendre la tasca de ferne algunas probaturas, ab l' intent d' adquirir lo coneixement dels materials empleyats pels artistas italians y la manera d' usarlos, ensem que 's proposavan, una vegada coneguts los procediments, vestir aquell antich art á la moderna.

En la qüestió dels materials, los ajudá á resoldre l' problema un estucador, un tal Marsal si no m' falla la memoria, establert allavors á Barcelona, y tot seguit pogueren portar á terme la seva tasca que fou coronada per l' éxit més encoratjador.

La primera obra d' aquest género sigué l' gran rótul ab quin los propis artistas s' anunciavan al públich. Tan bon punt fou coneguda aquesta llei de treball, cridá fortament l' atenció dels intel·ligents que 's hi proporcionaren gran nombre d' encàrrechs; desde bon comensament comptaren ab l' apoyo de diferents arquitectes, entre ells D. Joseph Vilaseca, cate drátich allavors de la escola d' arquitectura y D. Lluís Domènech que comensava á brillar en sa carrera.

La fatxada de l' establiment de n Cuadros lo fabricant de vanos y paraigüas, es d' aque lla fetxa, y d' allavors son, la fatxada de la casa del Marqués de Ciutadilla á la plassa d' Urquinaona y alguns altres esgrafiats que s' feren en diferents interiors. D' aquell ençá es també l' decorat d' un edifici construït per en Domènech á Canet de Mar en quina obra se succetaren los artistas á dibuixos del propi arquitecte.

Pochs anys després se feren esgrafiats en algunas construccions del Parch per encàrrech de l' Ajuntament, y ab esgrafiats se decoraren, degut á l' influencia de n Domènech, las parets de l' Hotel Internacional allavors de la Exposició, lo any vuitanta vuit.

Després, no sé perqué, tota vegada que no es massa excessiu lo seu cost y 's resultats son inmillorables, l' art de l' esgrafiat ha tornat á caurer en desús; tal vegada la seva mateixa serietat li ha restat partidaris entre l' públich....

Aquestas consideracions m' han sigut sugeridas per la circumstancia d' haverse determinat l' «Ateneu Tarragonés» á adoptar aquest procediment, usant materials apropiats pera construir lo paviment de la saleta museu de la Secció d' excursions.

Los resultats, per ara, son magnífichs. Y, potser si que aquesta nova aplicació de l' esgrafiat arrelhi; perque, apart de que 's materials que s' usan pera la construcció del paviment permeten donar á l' obra de l' artista certa amplitud que no 's podia lograr ab la estuca en la decoració de las parets, y mirat pel costat práctich resulta d' una solidesa á tota prova y ab grans condicions higiénicas, la seva importancia decorativa aumenta d' una manera notable y s' aparella admirablement ab lo demés del decorat per rich que siga, formant un tot, un conjunt magníficament sumptuos.

QUIQUET.

La qüestió del joch

Hem arribat á l' hora de parlar clar y de dir la veritat tal com la sentim, tal com la sabém, tal com los nostres llegidors tenen dret á exigirnosla. Y entenguís bé que ni prèchs, que no escoltarem, ni amenassas que no mereixen altra cosa que l' nostre despreci, han de fernos apartar un moment de la linia de conducta que 'ns hem proposat seguir, pera fer d' aquesta humil publicació una veu digna y honrada, que no sols la prediqui la moralitat sino que la practiqui, informant y presidint tots los actes públichs y privats de la seva vida.

Lo que fá molt temps venim dihent d' una manera encoberta en solts y comentaris que no han escoltat ni atés las autoritats. encarregadas de vetllar per la moralitat pública, ho dirém avuy despullantnos del ropatge de la metafóra á la fi de que tothom ho sápiya y 'ns entengui, y arribi á las orellas dels sorts de conveniéncia que tant abundan en aquesta desgraciada terra.

Y dirém ben alt, ben fort y ben clar, fentnos ressó de la veu pública, que á Tarragona y á Reus y á Valls y á Falset y á Montblanch y á tots los pobles de lo que en llenguatge centralista s' anomena *Provincia de Tarragona*, l' funestíssim vici del joch s' hi extén y arrela cada dia més, y que d' una manera descarada y escandalosa s' han establert per tot arreu llocs de perdició que la moral condemna y las lleys prohibeixen ab penas severíssimas.

Ja sabém que aquí, ahont estém acostumat a veurer gent que, deixa la taula del joch pera ocupar llocs més ó menys preeminents, que aquí, ahont es moneda corrent sentir á dir que tal ó qual personatge ó periódich están subvencionats pera tolerar que 's jugui, que aquí, ahont fins s' ha arribat á dir que certas personas interessan en las *banças* y tenen parents que las presideixen, que aquí, ahont semblants atrocitats passen y s' consenten, es molt difícil desarrelar aquesta costum crimina, que tantas desgracias y tants dias de dol ha portat y está portant al sí d' honradíssimas familias.

Tot aixó prou que ho sabém, desgraciadament. Però tampoch deixa d' esser cert que totas las personas decents ne protestan d' aquest estat de cosas, y que nosaltres ne foram responsables ab la complicitat del nostre silenci si no tinguéssim la dignitat y l' valor necessaris pera exposarlo á la vergonya pública.

No, no la volém nosaltres aquesta responsabilitat abrumadora demunt las nostras espatllas.... Que la prengan, si la volen, las autoritats ab la seva tolerancia ó la seva ineptitud; que la prengan, si la volen, los diaris locals y 's mateixos que un dia y un altre dia 'ns venen ab recomanacions que per llur propi decoro no haurian d' admetre; que la prengan per un tant cada mes ó cada setmana 's qui tenen la conciencia prou ampla pera viure de la engrunas de la miseria y no senten cap mena d' escrupols pera engolirse la suhor y la sanch del pobre treballador que s' ha passat set dias sufrint los rigors de la vida, pera que vinga l' dissapte y en una *timba* indecent li robin lo pa y la felicitat de la familia.

Si, que la prengan aquesta responsabilitat y que bon profit los hi fassi; nosaltres no hi passarem may per aixó, malgrat las nostras campanyas nos portin la enemistat y l' odi de la gent hipócrita que aborrim ab tota l' ànima. Dels nostres actes sols ne doném compte á un tribunal, y aqueix es lo Tribunal de la nostra conciencia.

Y prou hem dit, que la ploma 'ns cau de las mans de fástich y de vergonya.

**

Directa y indirectament se 'ns han fet certas amenassas. Per si es portessin á efecte, respondrém com es degut y exigirem las responsabilitats á qui siga.

Ja ho saben donchs, lo Sr. Gobernador y la policia.

LA REDACCIÓN.

Secció comercial

Los negocis molt encalmats la setmana passada com succeheix sempre n aquesta época de l' any. Lo moviment de port ha sigut casi negatiu y ja no cal pas esperar que l' animació 's repregui fins á mitxans de Janer, ó sigui passadas festas y l' época de balanos.

Poca variació los cambis sobre l' extranger y aquesta en sentit de puja, encare que fluixa.

Alcohols.—Los preus continuan una mica mes sostinguts, com segueix:

Rect. vi	39,40°	dr.	91 á 93 los 500 litros sense casco.
Dest. »	39,39 1/2°	»	80 á 82 los » » » »
»	35°	»	74 á 75 los 68 cortés
»	»	»	64 los » » » »
»	24 1/2°	»	12 1/2 carga
»	»	»	11 á 14 1/4 »
Holand. vi	»	»	12 »
»	»	»	8 á 9 »

Vins.—Poca animació, y sols se compra pera necessitats de moment.

Priorats	27 á 29 ptas. carga.
Baix Priorat	20 á 22 » »
Camp	16 á 18 » »
Blanchs	5 á 6 rals grau.
Rosats	5 á 5 1/2 » »
Mistela negra nova	35 á 30 ptas. carga.
» vella	43 á 45 » »
» blanca nova	35 á 40 » »
» vella	40 á 42 » »

Blat.—Segueix essent molt sollicitat lo del país, quals existencias son reduhidas. Preus Pays.—Ptas. 16 cuartera.

Rus.— 17 1/2 a 18 los 55 kilos.
 Ordi.—Ventas bastant escalnadas, pagantse '1 del pays de 9 1/2 a 10 ptas. cuartera. Del exchanger 9'25 a 9'50
 Blat de moro.—Ventas regulars de 11 1/2 a 12 ptas. curtera.
 Fabons.—De 13 1/2 a 14 ptas. cuartera.
 Vessas.—De 15 1/2 a 16 » »
 Escayola.—De 17 a 18 » »
 Avellanars.—La gran animació que hi hagué en aquest article, s'ha parat un xich. Los preus varían de 26 a 28 ptas. cuartera segons classe.
 Admetlla.—Molta calma en la Mollar que 's ven de 32 a 34 ptas. cuartera.
 Sardinas.—Han arribat tant sols 625 cascós, cantitat que si be es reduhida pera épocas normals es bastant important en aquesta en que las ventas sont reduhidas.
 Los preus n'obstant no han sufert variació sensible venentse:
 Sada, 22 a 23 ptas. miler.—Cariño, 22.—Vivero, 22.—Ares, 23.—Marin, 20 a 22.—Arosa, 20 a 21.—Portosin, 18 curt, 21 grós y Rias 20 ptas.
 Quedan algunas existencias, més com las arrivadas la setmana entrant serán molt curtas los preus quedan fermos y ab tendencia a millorar.
 Congre.—Han arribat algunas partidetas de Muros y Puebla, que 's detallan de 26 a 25 duros los 40 kilos.
 Bacallá.—Noruega 1.ª, 45 a 46.—Moreno, 37 a 42.—Francés, 39 a 40 y vell 36, tot pes 40 kilos.
 Bulls de tonyina.—Se venen a ptas. 45 los 40 kilos.
 Tonyina.—Encare que 's fan pocas operaciones en aquest article, cotisém:
 Vinguda.—Tronch, 105 duros.—Sorra, 120.—Espineta, 45 a 46.—Sengatxo, 45.—Retalls, 65.—Retorn.—Descarregament, 100 duros.—Tronch, 80.—Retalls, 48/50.—Sorra, 60.—Espineta, 35/38.—Quas, 50.—Sengatxo, 42.

Sants de la setmana

Diurne, dia 23.—Sts. Sérvol y Victoria, mr.—Dilluns, 24.—Sts. Delfi b., Gregori pbr., y Tarsila vg.—Dimars, 25.—La Nativitat de Ntre. Sr. Jesucrist.—Dimecres, 26.—(Abans) Sts. Esteve p. m., y Dionisi y Zosim ps.—Dijous, 27.—(Abans) St. Joan ap. y Ev.—Divendres, 28.—(Abans) Los Sants Inocents mrs.—Dissapte, 29.—Sts. Tomás Cantuariense b. y mr., y Davit.
 Quaranta horas comensan lo 24 a l' Iglesia parroquial de la Santíssima Trinitat.

NOVAS

Agrahits en extrèm a la bona acullida que l' públic ha vingut dispensant desde 'l primer dia al CAMP DE TARRAGONA, hem decidit solemnizar la entrada de segle introduint en nostre periòdich notables milloras.
 Ademés, en comptes del número que deuria sortir lo diumenge pròxim, lo dimars, dia primer de Janer, publicarem un número extraordinari de vuit planas, ab treballs de notables escriptors, quins al iniciarlosi l' idea s' han apresat a ferla fácil; enviantnos notables treballs.
 Comptin aquests Srs. coloboradors ab nostre més gran agrahiment, advertint a la vegada als que 'ns tenen promesas treballs y encare no 'ls han enviat que lo plasso pera que tinguin cabuda en lo número extraordinari, acaba lo dimecres vinent.

Preparin nostres llegidors la butxaca. Ab forma de felicitació caurá demá sobre d' ells una nuvolada de gent que tots los hi desitjarán que passin un bon Nadal, trayentlosi las pessetas de sobre. Hi ha aguinados que responen a reconeixement de petits serveys que 's donan de bon grat, més avuy la cosa passa de la mida y a lo millor reben felicitacions de gent que lo que deurían fer es pagarlosi l' aguinado a vostés.
 La nostre felicitació no pot pas esser sospitosa. De tot cor desitjem als suscriptors y lectors de LO CAMP DE TARRAGONA unas Pascuas ben ditxosas, sens que lo mes petit nuvol las enteli, y molts anys de vida, pera contarne forsa entre los que afavoreixen nostre humil públicació.

Molt concorregudas han sigut las solemnes quarant' horas celebradas la passada setmana en l' Iglesia de Sant Agustí. Lo pare Matas ha cautivat al auditori ab la divina paraula desarrollant los temas ab gran galanura de frase y profunditat de concepte.

Gran animació regná la diada de Sant Tomás, en la part alta de la població, ab motiu de la fira de virám. Los preus de las aus foren poch elevats.

Las noticias de la trichina que com saben nostres llegidors s' ha desenrotllat a Murcia y Sevilla ha retret en gran manera als consumidors de tocino, notantse una gran baixa en la venta d' aquest article. Per aquesta causa lo preu dels tocinos en viu ha baixat també bastant.

Se está acabant de recullir en nostre camp la cullita de l' oliva. Ha sigut aquesta curta en cantitat, mes los olis surten molt fins. Los preus a raig de pica bastant alsats.

Ab nombrosa y molt distingida concurrencia 's va celebrar lo diumenge prop passat la vetllada literaria y musical, que ab motiu de la repartició de premis als alumnos més aprofitats dona tots los anys lo Colegi Provincial. Tan simpálich acte sigué una demostra-

ció patent de la completíssima y moderna ensenyansa que en lo dit Colegi reb la joventut, surtint tots los concurrents altament satisfets y rebent los germans Srs. Ramón, Climent y Lluís Arrufat, propietaris del Colegi, las més entusiastas felicitacions, a las que de molt bon grat hi afegim la nostra.

Ha presentat la dimisió del càrrech de Secretari del «Centro Industrial» nostre particular amich D. Miquel Bargalló y Sentis. Ab la secretaria del «Centro» hi va anexa la Direcció del Butlletí Tarragona.

Fins are Barcelona havia disfrutat del privilegi dels viatges reduhits tots los dias festius. La Compañia de ferro-carrils de Madrid, Saragosa y Alacant a partir del 1.º de Janer farà extensiva la concessió a Tarragona, Reus y demés poblacions importants de la xarxa catalana de sas linias, lo que farà desapareixer l' esmentat privilegi a favor de Barcelona.

Nostre particular amich D. Lluís Mezquida ha sigut nomenat representant de la gran fabrica de licors, de Barcelona, Chas Fortuny y C.ª

Dia de desenganys sigué lo de ahir. Lo vici de la loteria tant genuinament espanyol puja de punt quan s' acaba Nadal. En comptes de buscar lo bienestar per medi del estalvi y ordre administratiu, tots fian lo cambi de fortuna a la rifa y no hi ha pas un que no 's cregi ser favoregut ab lo premi gros. Ve lo sorteig y ab ell lo desencastellament de las ilusions, mes no escarmetèm pas. L' any que ve hi tornarem.

Lo moviment del port ha sigut mol escàs en l' actual setmana, lo que per altra part no es estrany, puig las festas y 'ls balanos portan tots los anys gran paralisis en los negocios.

La acreditada casa comercial d' aquesta ciutat, «Viuda de Manuel Villalba» representant del anomenat «Anís Bellver», ha tingut la atenció d' enviarnos una petita ampolla, mostra de dit licor, que recomanem a todas las personas de bon gust.

Havèm rebut lo primer número de l' aixrida revista *El Provincial* que han comensat a publicar los Professors y deixebles del «Colegi Provincial» d' aquesta ciutat.

Saludem coralmnt al nou campió de la joventut escolar que vé a demostrar practicamente los notables avensos que s' obtenen en l' establiment ab tant cuidado y acert dirigit per los senyors Arrufat.

Lo nostre estimat amich y coloborador l' ilustrat Rector del Port de Cambrils Mossen Celestí Sangenis, sufrí fa pochos dias una desgracia que hauria pogut tindre dolorosas consecuencias.

S' estava prop del foch una germana de Mossen Celestí, quan tot d' un plegat se veigé rodejada de flamas per havérseli encés lo vestit, que se li pogué apagar no sense grans esforços.

Nostre amich rebé fortas cremadas en una mà y la seva germana, per sòrt, algunas lesions de poca importancia.
 Desitjem a tots dos prompta y total curació.

Tothom es disposa a celebrar l' entrada del segle. L' Iglesia ab funcions religiosas, los municipis y demés corporacions instituint dots, ó bé socorrent als pobres.

Lo nostre Ajuntament, interpretant los sentiments del vehinat va pendrer en sa última sessió los següents accorts:

- 1.ª Repartir entre 'ls pobres 2000 bonos de pà, 2000 d' arrós y 2000 de carn.
- 2.ª Concedir una pensió de 50 pessetas anyals fins als 20 anys al primer nen y la primera nena, fills lilegítims de pares pobres, que neixin en aquesta ciutat en lo sigle XX. Aquestas pensions 's depositarán en la Caixa d' estalvis de la Delegació del Banch de Valls, y s' entregarán als favoreguts al cumplir 20 anys d' edat.
- 3.ª Iluminar la fatxada de la Casa Consistorial la nit del 31 de l' actual.
- 4.ª Pregár al vehinat que fasi lo mateix en los edificis particulars.
- 5.ª Solicitar dels Poders Públics un ample indult pera 'ls presos.
- 6.ª Costejar un soplement de ranxo als presos de la Presó y Presidi.
- 7.ª Nomenar una comissió de tres regidors encarregada de cumplimentar los anteriors accorts.

Havèm rebut elegantment imprès, lo patriòtich discurs llegit per D. Rafael Monjo y Segura en lo meeting celebrat per la «Agrupació Catalanista» de Vilasar de Mar lo dia 11 de Mars d' enguany ab motiu de l' aniversari de sa inauguració oficial.

Agrahim moltíssim l' atenció que ab nosaltres ha tingut lo Sr. Monjo.

A l' elegant Café de las Set Portas, aquesta nit se celebrará una escullida funció de Putxinellis, representantse la comedia en tres actes «Lo curandero de Sans»

Pera demá s' anuncia la comedia «Un jove afortunat» y un divertit saynet.

Lo valent Centre Catalanista de Santiago de Cuba, ha publicat un enèrgich y patriòtich manifest dirigit a tots los Centres Catalanistas, en quin notable document proban aquells entusiastas companys que la distancia que 'ls

separa de Catalunya es motiu de que creixi y 's manifesti ab tota sa grandesa lo seu amor a la Terra.

Rebin los catalanistas de Santiago de Cuba la nostra abressada de germanor, y pera quan vingan dias de proba pera Catalunya, que no tardarán a venir, si a Déu plau, acceptem los seus oferiments.

Aquesta tarde a dos quarts de cinch tindrà lloch al Ajuntament una reunió pera tractar de la exposició que deu enviarse a Madrid pera conseguir la unificació de las tarifas que tant perjudican al comerç d' aquesta ciutat.

En dita reunió tenim entés hi assistirán representacions de todas las entitats oficials y de distintas societats.

Celebrarem que aquestas gestions donguin los resultats que son d' esperar tenint en compte la justicia de la causa que 's defensa.

Programa de las pessas qu' executarà la banda de Luchana, de dotze a dos quarts de dugas de la tarde d' avuy al Passeig de Santa Clara:

- 1.ª Pas doble alemán
- 2.ª Tanda de valsos Flor.
- 3.ª Fantasia de «Guillem Tell»
- 4.ª Gavota.

Llegim que la societat «Círculo de Tarragona» ha acordat solemnizar lo comensament del Sigle XX repartint 50 pessetas a cada un dels següents establiments benéfichs: Germanetas dels Pobres, Asil de l' Esperit Sant, Hospital y Casa de Beneficencia. Al mateix temps ha acordat illuminar los balcones l' última nit del actual segle.
 Ho trovèm molt encertat.

Aquí las cosas se fan sempre al revés. A l' estiu la pols se 'ns menja sense que las autoritats locals se cuidin de regar los carrers, y ara cada dos per tres se rega la Rambla de Sant Joan fent impossible l' passejar per aquell lloch.

Ahir a las vuit de la nit, morí quasi repentinament lo conegut caixista D. Marcial Martí. Enviem a sa familia l' nostre pésam.

Aquesta nit tindrà lloch al concorregut Café del Centre un notable concert de oboe y piano pels reputats músichs senyors Navascués y Sabater.

Lo programa es escullidísim com poden jutjar los nostres llegidors per las següents pessas:

- 1.ª Sinfonia, pera piano sol.
- 2.ª Fantasia de la ópera «Carmen» pera oboe y piano.—Bizet.
- 3.ª Romanza y variacions de la ópera «Favorita» pera oboe y piano.—Pasculli.
- 4.ª Preludi y Sicilianas de «Cavalleria Rusticana», pera oboe y piano.—Mascagni.
- 5.ª (A) «Traviata» aires, pera oboe y piano. (B) Célebre Minuetto pera oboe y piano.—Bocheimi.

Segóns llegim en un confrare de Barcelona, l' senyor Bisbe de Vich ha contribuít ab 100 pessetas a la suscripció iniciada per l' Ateneu Barcelonés, pera restaurar l' histórich Monastir de Poblet.

Esperèm que la conducta del senyor Bisbe de Vich será imitada pels demés Prelats de Catalunya.

A última hora se 'ns ha portat a la imprenta un bándol de l' Alcaldia fent públicas varias disposicions a fi d' evitar la propagació de la trichinosis.

En dit bándol se prohibeix la introducció en aquesta ciutat y son terme, de carns de porch en fresch qualsevolga que sia l' lloch de procedencia, y 's donan reglas pera la matansa y reconeixement del bestia qu' hagi d' esser sacrificat al Escorchorador.

En la Junta general que l' «Club Gimnastic» va celebrar lo diumenge prop passat, després de haberse aprobat la reforma del reglament, tingué lloch la renovació de càrrechs de la junta directiva que queda constituída en la forma següent:

President; don Adolf Artal.—Vis-president; don Antoni Rossell y Porta.—Secretari, don Juliá Puiggrós.—Tresorer; don Ernest Romeu.—Vis-secretari; don Joseph Gatell.—Vocals; don Manel Juanola y don Joaquim Boxó.

Lo número 4 de *La Ilustració Llevantina*, corresponent al dia 16 del corrent, publica una bellísima plana central dedicada al Mestre Soler y Rovirosa, formada pel seu retrato y cinch decoracions originals del mateix, totas ellas estrenadas molts anys endarrera en diferents teatres y tres enterament desconegudas del nostre públich. Figuran en lo número esmentat una reproducció d' una rica estola brodada, segons projecte d' en Alexandre de Riquer, acompanyada d' unas sentidas impresions de Missa nova, per Mossén Norbert Font y Sagué, prebere; l' retrato del ilustre fill de Catalunya, mort are fa un any, l' Bisbe Aguilár, ab un perfil biogràfic firmat per Mossén Jaume Collell, prebere; notas de actualitat tan ben ensopegadas com *Tornant de la fira de Santa Lluçia*, dibuix d' A. Utrillo y *Lo doctor Robert llegint son discurs al Ateneu Barcelonés*; una artistica escena *A bordo*, dibuix de J. Llaverias; una erudita explicació de las *Troballes arquitectónicas de Masnou*, per l' entés arqueòlech D. J. Pellicer de Dou y Pagés, ab

ilustracions fotogràfiques d' aquellas; seccions de *Sport* ab lo retrato del nou President de la U. V. E.; cuentos, teatres, bibliografia y cnriositats. Porta com a folletí una inspirada cansoneta *Tot fent via....* original del Mestre Sadurní, quin retrato 's veu també entre 'ls nombrosos grabats que avaloran la important publicació catalana.

La Gloria, galetas y bescuyts, vejis l' anunci de la quarta plana.

«Quí es que per edat que tingui no voldrá conservar lo primitiu color dels seus cabells? Pera conseguirho lo perruquer CASALS posehix un procediment indi, purament vegetal, que no taca en lo més minim lo cutis, reproduceix lo cabell y priva sa cayguda.

TIP. DE FRANCESH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

ESPECTACLES

TEATRE ATENEU Tarde.—Funció pública.—La comedia en tres actes *El Anzuelo* y lo dialecte en un acte *Ronyinas d' enamorats*. Nit.—Funció de Societat.—La comedia en tres actes *Del enemigo al consejo* y la pessa en un acte *La cosina de la Lola*.

CENTRE CATALÁ Funció de Societat.—La comedia en tres actes *Com l' anell al dit* y la pessa en un acte *Aucells de paper*.

Lo Camp de Tarragona
 SETMANARI CATALANISTA

Redacció y Administració: Rambla de St. Joan, 10, 1.ª, 2.ª

Tarragona, trimestre..... 1 pesseta
 Fora..... 1 »
 Extranger..... 2 »
 Número solt..... 10 cénts.
 Anuncis y comunicats a preus convencionals.

OBRA NOVÁ

Excursions Arqueológicas, Ciutats fococes del litoral cossetá per Agustí M.ª Gibert
 Un volúm ab grabats en octau major
 De venda en todas las librerias al preu de 2 pessetas

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Aguilas, Malaga, Cadiz Vigo, Carril, Villagarcía, Corunya, Marin, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Santander y Bilbao, sortirá lo dia 27 de Desembre lo vapor

JULIAN
 capitá J. Rodriguez, admetent càrrega y passatgers. Lo despatxan sos agents Srs. Fills de Benigno Lopez.

Ibarra y C.ª de Sevilla
Linia regular de grans vapors

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Sevilla, Cádiz, Huelva, Vigo, Marin, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeo, Gijón, Santander, Bilbao. Pasages, San Sebastián, Bayonne, Bordeaux, Nantes, Dun-Kerque, Havre y París.
 Sortirá d' aquest port lo dijous dia 27 de Desembre lo vapor

CABO NAO
 son capitá D. Pere de Beascoechea, admetent càrrega y passatgers pera 'ls citats ports.
 Lo despatxa son consignatari D. Marian Peres.

Pera 'ls ports de Marsella, Génova, Smyrna y Alejandria sortirá d' aquest port del 29 al 30 del corrent, lo vapor

FROSSA
 admetent càrrega pera dits ports.
 Son agent: D. Joseph Maria Ricomá.

Compañia Valenciana de Navegació



Linia regular de grans vapors

ENTRE Espanya y las costas de Franca e Italia

Vapors de la Companyia Sagunto, Jativa, Alcira, Grao, Martos y Denia

Sortidas fixas y setmanals del port de Tarragona directament pera

- Marsella y Génova**
 los dimars de cada setmana.
 Pera
Niza, Porto Marizio, Oneglia y Liorna
 los dimars de cada quinzena.
 Pera
Valencia, Alacant, Almeria y Málaga
 los dijous de cada setmana.
 Directament pera

CETTE

sortidas setmanals tota época del any.
 S' admet passatge y càrrega a nollis reduhits.
 S' admet càrrega ab nollit seguit y coneixement directe pera New-York, Nápols, Bari, Siracusa, Messina, Catania, Palermo, Cagliari, Venecia, Malta, Triest, Fiume, Odessa, Braila, Galatz, Alexandria, Port-Said, Suez, Aden, Bombay, Singapore, Hong-Kong, ab trasbordo a Génova.
 Agent: D. Antoni Mas y March
 Plassa d' Olcaga, 1, Tarragona, Teléfono núm. 34

